

TOLERÀNCIA

per Silve Pons

L'any 1995 ha estat designat Any de la Tolerància. En Josep M. Espinàs diu: "La tolerància és tan bonica que la tenim plantada en el jardí interior que tots cuidam perquè faci goig a nosaltres i als altres".

Esteim acostumats a classificar un determinat grup de paraules com si fos un petit món: tolerància, pau, respecte, bondat, generositat, comprensió... un món utòpic i llunyà, i en cream una idea, d'aquestes paraules, sovint equivocada, perquè són termes que tots utilitzam molt i han arribat a perdre el sentit original ("pau al món, amor vertader, respecte als demés..."). Tots hem après, més o manco, que la tolerància és una actitud de respecte davant les conviccions dels altres, en matèria religiosa, política, sexual, ètica, cultural... encara que siguin molt diverses de les nostres personals. I hem de reconèixer que no és gaire fàcil suportar en els altres allò que nosaltres desaprovam. "Jo som tolerant" és fàcil de dir, però a la pràctica és ben diferent.

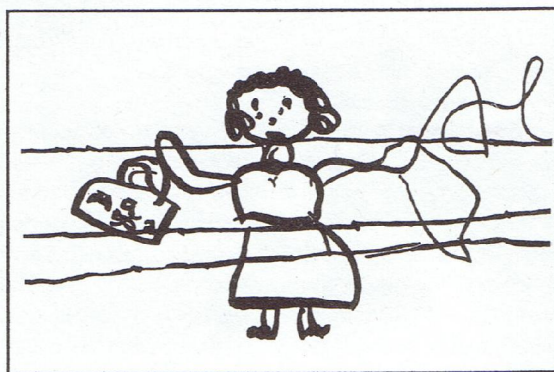
Tots som intolerants d'una manera o altre, el que passa és que si féssim una llista amb totes les nostres "petites intoleràncies" (tot allò que no aprovam del comportament del demés) veuríem que algunes d'elles són causa del desig de reafirmar el nostre ego, i açò és perfectament comprensible; i que les altres són causa del nostre desig de millorar la convivència, l'entorn, les condicions humanes, i trobam aquests desitjos travats per la manera de pensar dels altres. Ningú és perfecte i ningú té la veritat absoluta, però es tracta de reduir les nostres intoleràncies a una dosi mínima i rebaixar-ne el grau d'intensitat, de manera que passin a ser: desacords o punts de vista diferents.

Les diferències entre els éssers humans

d'aquest món existeixen i, forçosament, han d'existir; el fet diferencial d'un poble és el que li dona caràcter propi: llengua, costums, cultura, pigmentació de la pell, hàbitat... Al món hi ha, aproximadament 5.000 pobles indígenes que conserven, més o manco intactes, els seus trets culturals autòctons; tots ells són diferents, però lluiten units per la conservació del seu hàbitat, del seu petit món, lluiten per la seva identitat, i a l'hora de la lluita, deixen de banda els prejudicis i desacords. Jo propòs que en prenguem

l'exemple, i, nosaltres, occidentals, mediterranis, del nord, com vulgueu, deixem de banda les nostres petites intoleràncies i ens ajuntem per arreglar temes tan importants com Txetxènia, la capa d'ozó i els residus nuclears i actuem tots a una, segur que llavors ens adonarem que no som tan diferents i aprendrem a respectar les nostres conviccions i sobretot aprendrem a respectar les nostres vides i la nostra llibertat.

Aquí, a Menorca, tenim un exemple clar d'intolerància que deriva en discriminació, i és el dels immigrants; hem d'intentar escoltar i conèixer aquell que sempre anomenam foraster, xarnego o gitano. La tolerància és un dels pilars de la democràcia, i d'açò a l'Estat espanyol encara anam verds, per aquesta raó cada dia tenen més feina les organitzacions contra el racisme, la xenofòbia i la discriminació. L'any 1908 un militar anglès retirat que estava amb contacte amb el jovent o coneixia bé els seus problemes va dir: "un dels problemes d'avui és l'estrator del nostre horitzó". Jo crec que al 1995 encara és molt estret l'horitzó dels joves i hem de fer el possible per eixamplar-lo; aquest escrit, tot i ser un "palo de moral" vol tenir una funcionalitat pràctica: vol servir per obrir un poquet les barreres de la intolerància.

Hem de reconèixer que no és gaire fàcil suportar en els altres allò que nosaltres desaprovam